

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

15. ČERVNA 2025

Z obsahu:

**Bůh řídí dějiny,
i když se nám někdy zdá
nepřítomný nebo vzdálený**

Katecheze papeže

Lva XIV. při generální
audienci 21. května 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

**Svatá Marie Michaela
od Nejsvětější svátosti**

Libor Rösner

- strana 4 -

Slavnost Těla a Krve Páně

- strana 5 -

**In nomine Patris et Filii
et Spiritus Sancti**

P. Rudolf Nussbaumer

- strana 6 -

Beránkova svatba

Eugen Mederlet OFM

- strana 7 -

**Z Direktáře pro službu
a život kněží**

- strana 9 -

**Dokumenty
z arcibiskupských archivů
zapsány na seznam**

UNESCO

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (26)

Silvia Koscelanská

- strana 11 -

Vrchol sloupu se sochou zobrazující Nejsvětější Trojici (Budapešť, 1713)

Svatá Marie Michaela od Nejsvětější svátosti

V leccems připomíná bl. Marii Karłowskou, jejíž medailonek jsme přinesli v předminulém čísle Světla. Zejména v její starosti o ženy z ulice, tj. o prostitutky, které se snažila přivádět k počestnému životu. Dařilo se jí to tak, že kuplíři vydělávající na tonutí těchto žen v bažinách hříchů usilovali o její život, protože je připravovala o „nástroje“ výtělu.

O bčanským jménem byla tato šlechtična známa jako Michaela Desmaisieres y López Dicastillo, církev ji však zná jako sv. Marii Michaelu od Nejsvětější svátosti. Narodila se 1. ledna 1809 v Madridu a nejranější dětství prožila doslova v polních podmínkách – matka s ostatními dětmi doprovázela svého manžela, brigadýra španělské armády, na frontu, kde se Španělé postavili čelem Napoleonovi.

Díky svému původu obdržela po všech stránkách vynikající vzdělání a vychovávána byla jednu dobu i u sester sv. Vorských v Pau. Dospívání bylo pro ni kruté – nejprve ztratila otce a bratra, následkem toho její sestra Engracia zešlela, druhá sestra – Manuela musela kvůli politickému přesvědčení svého muže odejít spolu s ním do vyhnanství. Michaela se měla též vdávat, leč ze svatby sešlo takřkajíc v předvečer obřadu, poněvadž ženich a jeho rodina si vše kvůli zchudnutí Michaeliny rodiny rozmysleli.

Vybřednout z pocitu ponížení jí pomohl jezuitský kněz P. Carasa, jenž jí pomohl vymanit se také ze společenských stereotypů v oblasti života z víry. Ta pro ni pod jeho vlivem přestala být záležitostí zvyku a mechanického praktikování. Vstávala brzy, aby měla více času na modlitbu, konat skutky milosrdenství a účastnit se mše svaté. Odpoledne pak činila zadost společenskému bontonu a účastnila se recepce a večírků (její matka byla královninou dvorní dámou), nosíc pod plesovými šaty zíněnou košili.

Přelomovým okamžikem Michaelina života se stala návštěva nemocnice sv. Jana z Boha, kam ji vzala jistá Marie Ignacie Ricová. Již dříve hojně pomáhala

Svatá Marie Michaela od Nejsvětější svátosti

chudým a nemocným, ale tam na vlastní oči spatřila to, co neznala ani z románů – prostitutky strádající osklivými pohlavními nemocemi, trpící a až na dno ponížené ženy, kdy některé jí povyprávěly své osudy plné pokořování, šikany, utrpení a strádání. Pochopila, že k provozování nejstaršího řemesla je často přinutily nedůstojné životní podmínky a extrémní chudoba, často nedostatečné nebo žádné vzdělání. Tento prožitek byl pro její další život rozhodující.

Rozhodla se otevřít pro tyto ženy dům, v němž by našly útočiště, mohly se v něm léčit a upustit od hříšného způsobu výtělu. Nemalým zklamáním pro ni však bylo, že všechny přítelkyně, s nimiž se stýkala v salónech a kavárnách, jí odmítly přispět byť jen jedinou pesetou, ba odvrátily se od ní – vždyť kdo to kdy viděl, aby se urozená dáma zahazovala s takovým „póvlm“!

Až v roce 1845 pomohlo Michaelae několik známých otevřít školu s internátem pro ženy, které by chtěly od prostituce upustit a vést počestný život a ke kterým od začátku přistupovala s úctou a respektem. Bůh jí potvrdil správnost její cesty tím, že ji obdařil mystickými prožitky, díky nimž získala výjimečnou úctu k Eucharistii. Mimořádně se posílila Michaelina víra v reálnou Ježíšovu přítomnost v Eucharistii a ona nabyla skálopevnou jistotu, že ať již bude Boha prosit o cokoli, bude vždy vyslyšena.

Pět let škola s internátem úspěšně fungovala, ale pak z finančních důvodů zkrachovala a Michaelu v beznaději opustily ty, které jí až dosud pomáhaly, aby nezemřely hladem. Nerezignovala. Místo toho definitivně opustila ochranné rodinné hnízdo a usadila se s napravovanými prostitutkami v nuzné a studené chatrči, v níž měla v úmyslu odvracet tyto pokleslé ženy ze šikmé plochy. Dlužno podotknout, že se jí to opravdu dařilo. Přitom též osobně léčila jejich pohlavní a kožní nemoci a snášela pro ně všemožné pokoření. „*Asi bychom těžko našli druhou zakladatelku řeholní rodiny, která by byla více obviňována, špiněna a ostouzena než já. Mé dílo hodnotí společnost nejhorším možným způsobem,*“ napsala později v jednom dopise spolusestrám. „*Je mi ale lhostejné, co si o mně myslí lidé, mým Soudcem bude Pán.*“

Čelila protivenstvím všeho druhu, od pohrdání vyšší společností, očerňování v tisku a hanopisných letáků přes podpálení domu až po pokusy odstranit ji jedem či dýkou. Musela spávat oblečená,

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebu-

de mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Slavnost Těla a Krve Páně

aby byla připravena k okamžitému útěku, jelikož reálně hrozilo přeapadení do mu ze strany těch, kterým zachraňováním padlých žen, jež oni na ulici posílali, brala způsob obživy. Pro strach však měla uděláno! Nejednou vtrhla přímo do nevěstince a odvedla z něj tu, která tam byla držena násilím.

V dalších šesti letech se musela Michaela protloukat, jak se jen dalo, překonávat četná protivenství, ať už se týkala nedostatku financí, nebo opovržení „lepší společností“. Dne 1. března 1856 založila za vydatné pomoci sv. Antonína Marie Claretta a na radu svého duchovního vůdce P. Josého Eduarda Rodrigueze SJ novou řeholní rodinu – *Kongregaci adorátorek Nejsvětější svátosti a milosrdenství* a přijala řeholní jméno Marie Michaela od Nejsvětější svátosti. Pět dní po svých padesátinách složila se sedmi dalšími ženami řeholní sliby a na sv. Víta (15. června) roku 1860 sliby věčné – již jako generální představená kongregace, kterou dva roky předtím schválil toledský biskup Juan José Bonel y Orbe. Sestry skládaly kromě tří obvyklých slibů rovněž slib ustavičné adorace Nejsvětější svátosti a slib péče o chudobné ženy živící se svým tělem.

Z Madridu se myšlenka matky Marie Michaely začala šířit i do dalších španělských měst, takže brzy otevřela podobné domy pro mravně narušené ženy toužící se napravit v Zaragoze, Santanderu, Valencii, Barceloně či Burgosu. Nepopíratelný vliv na tom měla citelná podpora kongregace ze strany královny Isabely II., která po audienci udělené matce Marii Michaela začala kongregaci štědře podporovat. Je více než pravděpodobné, že toto setkání zprostředkoval královnin zpovědník sv. Antonín Maria Claret, jenž se od roku 1857 stal po smrti P. Carasy zpovědníkem i Marie Michaely.

Když v létě roku 1865 vypukla ve Valencii epidemie cholery, vydala se tam Marie Michaela pomáhat nakaženým. Sama se však stala obětí cholery, která ukončila její pozemské putování 24. srpna téhož roku. Beatifikační proces započatý v roce 1889 ukončil 7. července 1925 Pius XI., jenž tuto ženu 4. března 1934 také svatořečil. Její ostatky se nacházejí v kapli kláštera kongregace ve Valencii na Calle de Hernán Cortés, kam byly v roce 1926 přemístěny z městského hřbitova.

Když Ježíš Kristus v kafarnaumské synagoze pronesl slova, která jsme slyšeli v evangeliu, mnozí zůstali jako opaření a jiní od něho odešli. Jak by ne, vždyť takhle ještě nikdo na světě nemluvil: *Moje tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo to bude jíst a pít, bude žít navěky.* K tomu bylo třeba velké víry, aby i jeho věrní učedníci přijali tento příslib za pravdivý. Ale Pán Ježíš tuto víru vyžadoval a nezměnil ze svého výroku ani písmenko a raději nechal odejít ty, kterým se ta řeč zdála tvrdou.

Při poslední večeři tento slib splnil. Kdybychom se zeptali na pohnutky, pro které ustanovil tak divnou věc, jako je Eucharistie, vysvětlení bychom našli u sv. Jana: Protože miloval své, kteří byli na tomto světě, bez míry, bez hranic, bez konce, natolik, že chtěl s nimi zůstat jako chléb a nápoj pro jejich duše jako stále se obnovující oběť za hříchy světa. Eucharistie je opravdu tím, čím ji Ježíš ustanovil: památkou na Krista, přítomností Krista, obětí a hostinou.

Každý dobrý otec zanechá svým dětem po sobě nějakou památku, aspoň fotografii. Význačným spoluobčanům stavíme pomníky, mrtvým náhrobky a vzdáváme úctu jejich pozůstatkům. Uctíváme i relikvie svatých.

Pán Ježíš nám ale zanechal na památku sám sebe v Nejsvětější svátosti. Je to památka jeho smrti, ale i vzkříšení. A je to tentýž Kristus, který je u Otce v nebi.

Eucharistie je nejen památkou. Je i živou Kristovou přítomností při mši svaté, ale i mimo ni. Je tu k uctívání, klanění, abychom mu naslouchali a projevovali mu lásku. Je obětí. Ábel obětoval Bohu zrna. Abrahám svého syna Izáka. Melchizedech chléb a víno. Izraelské velikonoční beránka. Kristus sebe samého. Mše svatá je však i naší obětí. Obětujeme Bohu to, co je mu nejmilejší: jeho vlastního Syna. Na jeho místě bychom měli být my sami. Proto se s jeho obětí spojujeme a vkládáme do ní své bolesti a trápení a svou vůli ochotně mu sloužit a plnit jeho vůli.

Eucharistie je i hostinou. Každá mše svatá by měla být hostinou pro všechny přítomné. Každý by se měl nasytit

obětovaným pokrmem a nápojem, protože je to chléb a nápoj života věčného.

O ptáku pelikánovi se vypráví toto: Měl mlád'ata už pozdě na podzim. Nebyla schopná letu do teplých krajín. Nebyla ještě opeřená. Přišla zima a mráz. Pelikán se živí rybami. Jednoho dne se vydal hledat pokrm pro svá mlád'ata. Všude pod ním sníh a led. Vrací se zpět a slyší jejich hladové volání. Odletí znovu na jinou stranu. Zase nic nenašel. Protože mlád'atům je zima, začal vytrhávat ze svého těla pírka a kladl je na ně, aby jim bylo tepleji. Mlád'ata ucítí krev, která mokuje z poraněných míst. Vrhají se na ni. Když to pelikán vidí, rozklouvává si svou hrud', aby děti mohly pít. A tak s rozdrásanou hrudí umírá, aby prodloužil život mlád'atům.

Pelikán v dómě v Cáchách

Tato příhoda je přirovnávána k jinému Pelikánovi, Ježíši Kristu. Je o to krásnější, že se týká nás. Ježíš Kristus nás chce posilovat sebou samým proti mrazu zloby, která ničí život věčný v Bohu. Chce, aby jeho bratři a sestry mohli odletět do teplých krajín nebe.

Jezuita a vědec Teilhard de Chardin si zapsal do deníku: *Někdy jsem si představoval, že jsem to já, který přijímá svatý chléb a živí se jím. Teď vidím, že je to právě on, který se mne zmocňuje a přitahuje k sobě. Já jej nestrávím, on musí strávit mne... Toužím po tobě, Pane. Chci s tebou věrně spolupracovat na svém těle i na své duši. Budu se snažit, abych následoval a předcházel i ty nejmenší z tvých impulzů. Kéž by můj odpor byl tak malý, abys mne, Mistře, už nemohl od sebe rozeznat, jak dokonale bychom byli sjednoceni ve společenství vůle...*

Zdroj: Archiv Světla

PRO DĚTI

**FELIX A BENJAMÍN • PŘÍBĚH
O JEDNOM PŘÁTELSTVÍ V DOBĚ
JEŽÍŠOVĚ**

*Horst Klaus Berg - Ulrike Weber • Z němčiny
přeložila Barbora Dočekalová • Ilustrace
Kateřina Šišperová*

Příběh o přátelství dvou chlapců v době Ježíšově. Felixův otec Cassius velí římské vojenské posádce ve městě Kafarnaum, kdežto Benjamín pochází z tradiční židovské rodiny. Zatímco Felix postupně zjišťuje, co obnáší život utlačovaného židovského národa, blíží se k městu Rabi Ješua. Zde pak nachází a povolává své první učedníky, koná zázraky a vypráví skvělé příběhy. Ješua musí nakonec město opustit, ale co bude s oběma kamarády...?

Paulínky • Brož., 130x190 mm, 128 stran, 199 Kč

LITURGIE

**AMBROSIÁNSKÝ RITUS • STRUČNÝ
ÚVOD**

*Norberto Valli • Z italského přeložil Radek Tichý
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká*

Poznání ambrosiánské bohoslužby může být velmi užitečné, neboť se po celé dějiny rozvíjela v nedalekém sousedství Říma, během vývoje některých prvků z římské tradice přebírala, a jinými prvky naopak římskou liturgii sama obohacovala. Čtenář v této knížce zjistí, jakým způsobem slaví Kristova tajemství ambrosiánští věřící v severní Itálii a jižním Švýcarsku. Díky milánské liturgii bude moci lépe porozumět tomu, co mají tradice Západu společné i co je typické a specifické pro bohoslužbu, jež vyrostla v Římě a kterou ve 21. století slavíme v kostelích v Čechách a na Moravě.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 184 stran, 230 Kč

KŘESŤANSKÉ DĚJINY NAŠÍ ZEMĚ

**KŘESŤANSTVÍ V ČESKÝCH ZEMÍCH • OD KNÍŽETE
BOŘIVOJE K DNEŠKU**

*Jiří Mikulec (ed.), Eva Doležalová, Jiří Hanuš, Petr Husák,
Pavel Kůrka, Petr Sommer, Jaroslav Šebek • Lektorovali
prof. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D., doc. PhDr. Ivana
Čornejová, CSc., a prof. PhDr. Petr Kubín, Ph.D., Th.D.
Překlad resumé Zuzana Šťastná • Odpovědný redaktor Viktor
Bezdiček • Rejstřík Tomáš Sekyrka*

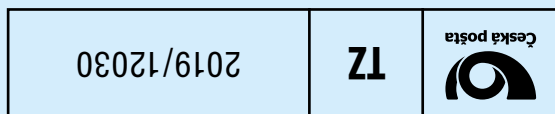
Spiritualita, život kleriků, řeholníků a řeholnic, celibát, řád křesťanského roku se svátky, slavnostmi a poutěmi, ale také sakrální architektura či křesťanské umění, jež spoluutváří ráz české krajiny. Autoři této knihy chápou křesťanství jako systém vidění světa a kulturní živel, který více než tisíc let formuje území českého státu a jeho obyvatele. Křesťanství přichází do pohanské střední Evropy jako politická síla, která rozrušuje staré kulturní i mocenské vztahy a zakládá nové. Církev lze těžko oddělit od státu, avšak paradoxně s ním záhy začne svádět zápas o vlastní emancipaci a obě instituce se utkají v nejednom sporu. Husitskou revolucí počíná střetávání idejí a ze soužití konfesí se později rodí koncept náboženské tolerance, jež některá období přijímají a jiná odmítají. Sekularizace, kterou vnímáme jako produkt nové doby, má kořeny již na konci 18. století. Tehdy, s rozvojem industrializace, sakrální čas ustupuje času „průmyslovému“. Dlouhé 19. století je ovšem i příležitostí pro první vědecké reflexe náboženství, jež stojí u základů moderní religionistiky. Dějinnou syntézu počínající 10. stoletím a končící rokem 1989 připravil zkušený tým historiků z akademických pracovišť Akademie věd ČR, Univerzity Karlovy a Masarykovy univerzity.

*Nakladatelství Paseka s. r. o.
Váz., 162x240 mm, 832 stran, 890 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.